

Я тобі малюю золотую осінь

Іван Коваленко

Я тобі малюю золотую осінь,
Для душі твоєї радість золоту,
Хмароньку рожеву, неба ясну просінь
Й стрічкою туману обрій обведу.

Утікає річка в долину бузкову,
Золотяться верби, в позолоті луг,
Золотом розквітли і ліси, й діброви,
Золото осіннє, золото навкруг!

Я тепер вже повен скнарістю по вінця,
Аж не сплю ночами. Ніби скупердяй,
Все ходжу ночами та лічу червінці
І замкнути в скриню хочу цілий гай.

Як же не кохати осінь-чарівницю,
Ти ж її так любиш, золоту пору,
Тож прилинь, кохана, будемо ділитись,
Я тобі найкращі скарби відберу.

За тобою верби ранками сумують
І на воду сиплють слізоньки-листки –
Тож прибудь, кохана, в осінь золотую,
Ту, що я малюю над сріблом ріки.